

DESIRE®

Katherine Garbera
Hrdinka skandálu

KATHERINE GARBERA

HRDINKA SKANDÁLŮ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

ani jsme se nenadáli a máme tu nový rok 2024. Ten předchozí nebyl vůbec lehký. Události kolem nás, nabraly děsivý spád, doléhá na nás utrpení velkého množství lidí... Samozřejmě že tísnivá atmosféra se promítá i do našich životů. Proto se přimykáme a nacházíme sílu a naději v dobrých zprávách, v blízkosti našich drahých a také v příbězích, jejichž cílem je odreagovat nás, zlepšit nám náladu, přivést myšlenky k romantice a troše toho snění. To je smyslem titulů, se kterými za Vámi každý měsíc přicházím, a já věřím, že svůj úkol plní na jedničku. Řekl bych, že o tom svědčí i Vaše věrnost.

Lednové tituly jsou rozmanité, těžko se pro ně hledá společná linka, ale ať již otevřete povídku Hrdinka skandálů, Nedotknutelná či Každý má tajemství, jistě nebudete zklamaná. Samozřejmě, že se moji hrdinové po nejružnějších peripetiích dostanou k tomu pravému protějšku a dobrý konec je tedy zaručený.

Přeju Vám šťastné vykročení do nového roku, kéž by všechny příběhy, nejen ty moje, měly šťastné konce!

S láskou

Váš Harlequin

Katherine Garbera

HRDINKA SKANDÁLŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire Plan

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Katherine Garbera
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je
Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez
souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna
práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-161-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-162-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-163-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Delaney Alexanderová nevnímala kradmé pohledy ani šepot, který je provázel, když procházela dveřmi kostela, a rozhlížela se kolem v naději, že někde spatří přátelskou tvář. Právě teď tu však bylo většina těch, její širší rodinu nevyjímaje, pro které jednoduše přestala existovat. Stal se z ní společenský vyvrhel. Přesně to si o sobě přečetla v posledním vydání chicagského internetového plátku jménem *Větrné město*.

Jděte se všichni vycpat.

Víc k tomu neměla co říct. Přesto málem vyslyšela radu svého otce, aby svatbu vynechala. Ale schovávat se před problémy neměla nikdy v povaze. A právě teď už měla všech lží tak akorát dost. Celý život byla v pohybu, něco dělala. Byla si vědomá, že její životní styl musí ostatním připadat jako bláznivý, ale to jí bylo jedno. Vždycky si žila podle svých vlastních pravidel.

Přesněji řečeno až do okamžiku, kdy jí do života vstoupil Malcolm Quell. Tvrdil jí, že ji miluje – *první lež*. Také ji přesvědčil, že učiní jeden druhého silnějším – *další lež*. Ten slizký rádoby ředitel jí vysvětlil, že pro svůj podnik hledá investory – *pravda*. A to úplně nejhorší? Celému světu rozhlásil, že pro něj není dost dobrá – *možná pravda?*

Nemohla mu přijít na jméno. Zuřila, že ji před celým městem poslal k vodě tak, že jí jednoduše vyházel všech její věci ven před dům. Zuřila, že si za ni tak brzy našel

náhradu, o pět let mladší hvězdu sociálních sítí, navíc o poznání víc sexy. Zuřila, že její pes Stanley tu podlou krysu stále miluje.

To vše se ale změnilo, když se dozvěděla, že byl zapletený do jistých pochybných obchodů, což, pravda, zjistila ne zrovna legálním způsobem. Dostala se mu do sejfu. Samozřejmě ji zatkli za neoprávněné vniknutí a společenská rubrika *Větrného města* měla na dlouho o čem mluvit. A s ní i celé město. Najednou byla pro všechny zapšklá bejvalka, která se nedokázala smířit s rozchodem. Jen ona ovšem věděla, že jí to zato bohatě stálo. Měla totiž v ruce těžkou municí, kterou proti Malcolmovi může použít.

Nyní už byla poslední krok od toho, aby našla ty správné páky, jimiž mu zabrání v dalších nelegálních operacích a dočká se pomsty, po níž tolik toužila. Samozřejmě že všude kolem sebe slyšela, že ta nejlepší pomsta je ukázat Malcolmovi, jak dobře si bez něj vede, ale to byly samé kecy. Správná pomsta je, když tomu, kdo vám ublížil, oplatíte jeho špinavost i s úroky, a ještě mu v ní vymácháte nos.

A přesně to měla s Malcolmem v úmyslu. Jen musí přežít dnešek. Usmívat se na všechny kolem a vystavovat na odiv, že pro ni se svět rozhodně nezbořil a že se přes Malcolmův dávno dostala.

Ucítila dotek malé ruky. Překvapeně se podívala dolů a spatřila dvě velké hnědé oči lemované těmi nejhustšími řasami, jaké kdy viděla. Přidřepla si, aby byla s dívenkou ve stejné úrovni.

„Ahoj,“ pozdravila ji. „Potřepuješ něco?“

Holčička nakrčila čelo. „Ty jsi Pamela? Tatínek říkal, že hned přijde a že se mám držet u tebe,“ vysvětlovala.

„Promiň, zlato, ale Pamela nejsem. Jsem Delaney. A ty?“ zeptala se s něžným úsměvem. Táta ji ještě jako malou často brával na podobné akce pro dospělé a ona

se na nich nejednou ztratila. Věděla tedy, jak se holčička asi cítí.

„Já jsem Daisey. Tatínek říkal, abych hledala tu nejhezčí paní s blond vlasy. A pak jsem uviděla tebe.“

Delaney se holčička začínala líbit, a nejenom proto, že jí právě složila báječnou poklonu. „Neboj, pomůžu ti Pamelu najít. Dnes je tu spousta hezkých slečen, včetně tebe.“

Holčička se trochu zavrtěla a roztočila si širokou sukni kolem nohou. „Tohle jsou moje oblíbené šaty. Líbí se mi, jak se krásně vznášejí.“

„Také se mi moc líbí,“ souhlasila Delaney. „Takže Pamela je blondýna?“

Daisey několikrát přikývla.

Do vestibulu kostela proudili další a další lidé a Delaney už jejich pohledy tolik nevadily, protože na ně nebyla sama.

„Znáš ženicha nebo nevěstu?“ zeptala se dívky a rozhlížela se kolem.

„Ženicha. Pracuje pro tatínka,“ vysvětlovala Daisey.

Delaney ženicha nikdy předtím neviděla, ale nevěsta byla její sestřenice, ale nijak zvlášť blízké si nebyly. Vlastně tu byla především proto, že se chtěla setkat s jedním z pozvaných hostů, konkrétně s Nolanem Cooperem. Nolan byl Malcolmův konkurent, jenž pomalu ale jistě pronikal na teritorium vládních kontraktů jeho společnosti Quell Aerospace. Nolan byl zároveň klíčem k její pomstě. Delaney doufala, že informace, jež se jí podařilo pokoutně získat, zajistí Nolanovi zásadní konkurenční výhodu. Protože bez ní by Quell Aerospace z jeho území nikdy nevytlačil. Alespoň ne legálně. Teď už potřebovala jen jedno. Někde tu na Nolana narazit a zapříst s ním hovor.

Když se dostali na začátek uličky mezi řadami lavic, jeden z družbů se jí zeptal, jestli patří k ženichovi nebo k nevěstě.

„Každý patříme k jednomu,“ odpověděla Delaney za obě. „Pomáhám této mladé dámě najít její rodinu. A ta patří k ženichovi.“

„Rodinu ženicha usazujeme na pravé straně, pokud se za nimi chcete podívat,“ poradil jí družba.

„Děkuji,“ přikývla Delaney a rozhlédla se po kostele, který byl již zpola plný.

„Nechcete, abych vás doprovodil?“ nabídl se mladík.

Delaney se podívala na Daisey, ale ta zavrtěla hlavou. Vypadala, jako by se muže bála, a o to pevněji sevřela Delaney dlaň.

„To zvládneme samy,“ odpověděla Delaney a zamířila vzhůru uličkou. Daisey ji zatahala za ruku.

„Viš, jak vypadá nevěsta?“ zajímala se Daisey?

Delaney přikývla, přejížděla pohledem řady hostů v lavicích a hledala pohlednou blondýnu. Zahlédla jich několik, ale nebyla si úplně jistá, jestli je některá z nich Pamela. Všimla si, že už ji zpozoroval i její otec a rozhodně se na ni netvářil příjemně. Odvrátila pohled a znovu se podívala na Daisey. „Vidím tři blondýny, ale nevím, která z nich je Pamela. Možná bychom se měly vrátit a počkat na tvého tatínka.“

Holčička přikývla, pak se k ní naklonila blíž, vzala ji za ruku a zašeptala. „Všichni na nás zírají.“

Delaney se rozhlédla a došlo jí, že její otec nebyl jediný, kdo si jí už všiml. „To proto, že jsi tak hezká a všichni se snaží přijít na to, kdo jsi.“

Děvčátka se zahihňalo. „To říká i táta.“

„V tom případě je určitě moc chytrý,“ souhlasila Delaney. „A my uděláme nejlíp, když se budeme tvářit, že ty lidi vůbec nevidíme, a půjdeme počkat na tatínka. S těmi slovy se otočila k východu a uchopila dívku pevněji, aby se jí v tlačenci neztratila. Přesně v tom okamžiku vrazila do velmi vysokého muže vonícího tou nejbáječnější kolínskou, se zachmuřeným výrazem na pohledné tváři a řasami stejně hustými, jaké měla Daisey.

„Daiseyin táta?“ zeptala se a naklonila hlavu na stranu.

„To jsem, a vy jste?“

„Podle Daisey pohledná blondýna,“ odvětila Delaney s lehce kyselým výrazem.

„Tati!“ zajásala Daisey a objala muže kolem nohou. „Delaney mi chtěla pomoci najít Pamelu, ale blondýn je tady spousta.“

„To je moje chyba, Drobku,“ pronesl muž a zvedl holčičku do náručí. „Moc děkuju, Delaney.“

„Bylo mi potěšením,“ usmála se Delaney.

Stál tak blízko, že i když si byla vědoma, že na nich nyní spočívají pohledy snad všech lidí v kostele, nedokázala se přimět k tomu, aby od něj odvrátila oči. Ty jeho byly temně hnědé, a tak hluboké a opojné, že se jí málem zatočila hlava. Cosi ji pořád nutilo, aby se do té tváře dívala. Nebyla krásná v tom klasickém slova smyslu, ale přitažlivá způsobem, který nedokázala popsat. Nevěděla, co mu má ještě říct, ale nemohla od něj odtrhnout oči.

„Jsem váš dlužník,“ pronesl hlubokým hlasem, z něhož jí přeběhl mráz po zádech.

„O nic nešlo. A Daisey je moc fajn.“ Naklonila hlavu a usmála se na dívku.

„Nolane!“ ozval se ženský hlas. „Tady!“

Nolane? Nolan Cooper? Kdo jiný by to asi byl? Kolik Nolanů tady mohlo na svatbě být? Delaney došlo, že na něj stále upřeně zírá a on zvedl obočí na znamení, že si toho všiml.

Delaney odvrátila pohled a podívala se na ženu, která se k nim blížila. Rázem jí bylo jasné, o koho se jedná. Byla to Pamela Donahuová, majitelka stejnojmenné galerie a umělkyně. Delaney od ní měla v obývacím pokoji litografii nazvanou *Rozbouřené vody*. „Takže to vypadá, že jsi konečně našla svoji blond paní, Daisey. A Nolane? Těšilo mě.“

„Nolan Cooper.“ Muž k ní natáhl ruku a ona ji s lehkým rozechvěním přijala. „Delaney Alexanderová.“

„Já vím,“ pronesl a tajemně na ni mrkl. „A ještě jednou dík.“

Zamířil ke svému místu v řadě a ona si uvědomila, že ho stále sleduje pohledem. *Tak už se konečně vzpa-matuj, Delaney.* Otočila se a pokračovala dál do hloubi kostela. Rozhodně si nehodlala sedat vedle otce, a tak zamířila hned do první volné řady, aby se v duchu dostala do svatební atmosféry. Navzdory všemu byla ráda, že se dnes rozhodla přijít, a nejen proto, že tím pořádně vytočila otce. Potřebovala najít nějaký neotřelý, nenápadný způsob, jak se s Nolanem seznámit, a to se jí díky malé Daisey dokonale povedlo. A poprvé od okamžiku, kdy ji zatkli za nepovolený vstup na cizí pozemek, měla pocit, že je na správné cestě.

Nolana si ovšem představovala úplně jinak. Rozhodně byl mnohem větší, tedy spíš přímo obrovský. Vysoký a svalnatý, což bylo na první pohled jasné, přestože na sobě měl dokonale střížený smoking. Měl hranatou, ostře řezanou čelist, husté tmavé vlasy a obočí... a ještě cosi, co ji zneklidňovalo. Vyzařoval z něj přímo živočišný magnetismus, ale cítila z něj i *něco víc*.

Podíval se na ni pohledem, který jí pronikal hluboko do duše a ona měla pocit, že v ní čte jako v otevřené knize. To dokázal jen málokdo. Z čehož se samozřejmě mohl vyklubat problém. Protože pokud by do ní tak dokonale viděl, nebyla si jistá, jestli s ním dokáže manipulovat natolik, aby udělal, co po něm bude chtít. Své plány však měnit nechtěla, jen si o Nolanovi bude muset zjistit pár věcí.

Ještě nikdy nepotkala muže, kterého by nedokázala přimět k tomu, aby viděl svět jejíma očima. Zvládla to se svým autoritativním otcem, většinou svých milenců a ani na okamžik si nepřipouštěla, že by právě Nolan byl

první, komu by se podařilo vychýlit ji ze stanoveného kurzu.

Pamela Donahuová nezůstala ani na svatební hostinu a Nolan byl, upřímně řečeno, rád. Dal je dohromady jeden jejich společný známý a Nolan samozřejmě připouštěl, že je mimořádně krásná, inteligentní a zábavná. Jenže skutečnost, že na Daisey nepočkala u vchodu do kostela, jak slíbila, jí ubrala téměř všechny plusové body. Jeho dceři bylo šest a byla středobodem jeho světa. Ve světě velkého byznysu pracoval i hrál tvrdě, ale za svoji nejdůležitější roli považoval to, že je Daiseyovým tátou. Jeho žena Merri zemřela při komplikovaném porodu, takže s Daisey zůstali už od jejího narození sami.

Za normálních okolností ženy do jejich života nezatahoval, ale protože se jednalo o svatbu, udělal výjimku. Podruhé už to ale neudělá. Nepatřil totiž k lidem, kteří by věřili na druhé šance.

Hostina se konala ve velkém sále k pořádání banketů. Vše kolem bylo sladěné v růžové a bílé barvě a Daisey mu již dvakrát zopakovala, že až se bude vdávat ona, chce mít úplně stejný věneček, jaký měla nevěsta. Souhlasil a svaťosvatě jí slíbil, že to bude svatba jejich snů.

Daisey teď kroužila kolem všech stolů, jako by stále nevěděla, který si vybrat. Ženich s nevěstou se rozhodli pro volný zasedací pořádek, takže kromě nejbližší rodiny si každý mohl sednout, kam chtěl. Nolan potřeboval pouze chvíli, aby mu bylo jasné, že jeho dcera někoho hledá. A stejně tak ihned pochopil, že je to Delaney. Daisey o ní totiž nepřestávala ani na okamžik mluvit.

„Drobku, už bychom si měli nějaký stůl vybrat,“ připomněl dcerce.

„Já vím, tati, jen jsem doufala...“

„Doufala v co?“

Oba se jako na povel otočili při zvuku již známého hlasu. Daisey vypískla a objala Delaney. Delaney její objetí

opětovala stejně radostně. Na sobě měla azurově modré šaty s dlouhou tylovou sukní a vypasovaným živůtkem. Své dlouhé blond vlasy si nechala rozpuštěné, aby jí jemně orámovaly srdcovitý tvar obličeje. Na hlavě jí seděla čelenka posetá drobnými diamanty, k níž si vzala i ladící přívěsek na krk. „Nebude vám vadit, když se posadím k vám?“ otázala se.

„Ano!“ zavýskla nadšeně Daisey.

„Bude nám potěšením,“ souhlasil se svou dcerou Nolan a ukázal na dosud prázdný stůl za nimi. „Třeba sem?“

Delaney s úsměvem přikývla. „Určitě.“

Jeho šestiletá dcerka ihned přiskočila ke stolu a Nolan jí odtáhl židli. Daisey se na ni vyšplhala a začala si hrát s drobnými předměty na stole. Nolan se mezitím obrátil k Delaney. Věděl, kdo je. Kdo by také *nevěděl*, že?

Rozmazlená, bohatá holčička. Dědička impéria na mycí prostředky a vděčný předmět zájmu společenských rubrik a sociálních sítí. Takže vlastně znal jen samé drby, připustil v duchu.

Už dvakrát se ale zachovala moc hezky k jeho dceři. To by o spoustě jiných žen říct nemohl. Nebyl si jistý, jak moc to bylo upřímné, jedno ale mohl s jistotou vyloučit. Vzhledem k jejímu bohatství po něm mohla jen těžko něco chtít.

„Kde je Pamela?“

„Měla ještě něco jiného,“ odpověděl.

„To je ale škoda. Docela ráda bych si s ní popovídala. Mám její umění moc ráda,“ pronesla Delaney zklamaně. „Ale aspoň že jsem narazila na vás. Na nějaké prázdné tlachání jsem neměla zrovna náladu.“

Nebyl si jistý, jestli chápe, co přesně se mu snažila říct. „Jakože se mnou nehodláte mluvit?“

„Cože? Ne, myslela jsem s úplně cizími lidmi. My dva jsme už přece staří kamarádi,“ pronesla a mrkla na něj okem.

Byla roztomilá. Tak ostatně vypadala i na všech

fotografiích, na kterých ji viděl. Až na to, že byla podle všeho přímo posedlá svým bývalým snoubencem.

„Opravdu?“ přizvedl obočí.

„Za mě rozhodně ano. Příliš přátelských tváří tady totiž nevidím.“

Nyní už ho rozhodně zaujala. „Je tady půlka vaší rodiny. Nevěsta je vaše sestřenice a před pár minutami jsem mluvil s vaším otcem.“

„Přesně to jsem měla na mysli.“

Zasmál se, ale vzápětí mu došlo, kolik napětí se v jejích slovech skrývá. „Proč tady tedy jste?“

„Nikdy bych nepřipustila, aby mě ten sy-“ Delaney nechala větu bez dokončení a podívala se na Daisey. „Nechci, aby si všichni mysleli, že jsem na dně.“

V tom si byli podobní. I on si své osobní pocity nechával raději pro sebe a nevystavoval je na odív. „Ani já si na společenské dýchánky zrovna nepotrpím. Beru je jako nutnost, kterou musím v zájmu podniku přetrpět.“

„V čem podnikáte?“

„Tatka nás chce poslat na Mars,“ odpověděla za něj Delaney. „Že, tati?“

„Takový je plán,“ potvrdil Nolan. „Dáte si některá něco k pití?“

„Šampaňské,“ odpověděla Delaney.

„Shirley Temple?“ podíval se na svou dceru.

„Ano, prosím. Budeme ti zatím s Delaney držet místo.“

„To jste hodné,“ usmál se a pohládl dceru po vlasech. Pak je nechal o samotě a zamířil k baru.

Lidí tu znal opravdu hodně. Ženich byl šéfkonstrukér v jeho společnosti Cooper Aeronautics. Různě kolem seděl i zbytek konstrukčního týmu a Nolan si připomněl, že se musí se všemi svými zaměstnanci alespoň pozdravit a prohodit s nimi pár zdvořilých slov. V sále byla i spousta příslušníků společenské smetánky města, nevěstu nevyjímaje. Hana Malloryová byla navíc spřízněná s Alexandrovými.